Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 434 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. DIRICKX**
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 december 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.
1.2. Op 8 augustus 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:
"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2023 werd ingediend door :
F., M. J. (..)
nationaliteit: Angola
geboren te (..) op (..)1985

adres: (..)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
<u>Reden</u>:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
Betrokkene haalt aan in 2021 vanuit Denemarken naar België te zijn gekomen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 31.03.2022 in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 28.06.2022. Mijnheer doet een melding van slachtoffer mensenhandel. Hij werd tijdens het onderzoek in het bezit gesteld van een attest van Immatriculatie geldig van 03.08.2022 tot 03.11.2022. Op 27.10.2022 laat het Parket van Antwerpen weten dat betrokkene niet langer slachtoffer is van mensenhandel. Betrokkene heeft dus zelf de keuze gemaakt om zijn precair verblijf hier verder te zetten ondanks deze weigeringsbeslissingen. Zijn lang verblijf is dan ook het gevolg van zijn eigen keuzes en kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.
Verder verklaard betrokkene dat hij 20 jaar in Denemarken heeft verbleven en hij meer dan 20 jaar niet meer in zijn geboorteland is geweest. Verder beweert hij dat het een zekerheid zou zijn dat hij bij een terugkeer moeilijkheden zou ondervinden en hij nergens op een veilige manier zijn aanvraag zou kunnen indienen, indien hij dient terug te keren naar Angola. Doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene problemen zou ondervinden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien dient betrokkene zich niet te begeven naar Angola, maar naar Denemarken. Ook lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst of Denemarken, waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft impliceert bovendien niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst of Denemarken werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020).
Betrokkene beroept zich op het socio-economisch welzijn dat hij in België opbouwde in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We Stellen vast dat betrokkene niet verwijst naar familieleden op het Belgische grondgebied. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene 1 steunverklaringen voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
Betrokkene meent dat hij werkbereid zou zijn, legt een arbeidsovereenkomst van NV (..) en verschillende loonfiches voor. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.
De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij al meer 20 jaar in Denemarken en 4 jaar in België heeft verbleven, dat hij hier tal van vrienden zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn, legt een arbeidsovereenkomst en loonfiches voorhebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

1.3. Op 8 augustus 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer
Naam, voornaam: F., M. J. (..)
geboortedatum: (..)1985
geboorteplaats: (..)
nationaliteit: Angola
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).
Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:
Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er minderjarige kinderen van hem in België verblijven.
Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.
De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.
Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.
Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel: schending van artikelen 9bis en 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM (onontvankelijk 9bis)

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.
Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.
i.
In de aanvraag 9bis VW werd inzake het privéleven het volgende aangehaald:
“Een tijdelijke verwijdering uit België zou, in de veronderstelling dat verzoeker zou kunnen terugkeren, quod non, een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.
Volgens artikel 8 lid 1 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn of haar privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling. Het tweede lid verduidelijkt dat dit recht niet absoluut is. Inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht is toegestaan voorzover dit “bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, ..., de bescherming van openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, ...” Anderzijds is de overheid verplicht om de nodige maatregelen te nemen opdat een zinvolle beleving van het recht op privé- en gezinsleven mogelijk zou zijn . De noodzaak aan inmenging moet zijn ingegeven door een dwingende sociale nood waarbij er volgens de rechtspraak van EHRM evenredigheid moet zijn tussen de inmenging en beoogde geoorloofde doel .
In casu betreft de dwingende sociale behoefte de concrete situatie van verzoeker.
Verzoeker heeft hier werk. Hij verblijft hier momenteel als slachtoffer van mensenhandel. Zie stukken in bijlage.
Verzoeker heeft hier sociale relaties, met zijn werkgevers, vrienden enz. ontwikkeld.
Verzoeker is werkwillig en is niet van plan om steun te vragen bij de overheid. Hij heeft steeds gewerkt. Hij werkt bij (..) NV en kan daar/opnieuw blijven werken.
Verzoeker beroept zich daarom op artikel 8 EVRM om aan te tonen dat het zeer moeilijk, zoniet onmogelijk is om terug te keren naar zijn thuisland zonder dat dit artikel wordt geschonden.”
In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:
“het Europees Hof voor de rechten van de mens oordeelt bovendien dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone effectieve banden..”
In deze context wenst de verzoeker te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:
“Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd.
Zoals supra reeds toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: “There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]”. (Of “Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip “privéleven” activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten” – eigen vertaling).
De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat “een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt].”
Toegepast op huidig dossier wordt vastgesteld dat verzoeker hier sociale relaties evenals professionele relaties heeft. Hij heeft gewerkt en kan opnieuw beginnen werken.
Verzoeker kan niet terugkeren, zelfs niet tijdelijk. Hij zou zijn kans op werk in België verliezen. Hij werkt bij (..) NV zoals hierboven aangehaald. Hij kan daar blijven werken.
Verzoeker heeft hier een beschermingswaardig privéleven.
De verwerende partij kan in casu niet stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft.
Verzoeker heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van zijn in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.
ii.

Volgens de verwerende partij kan de aanvraag worden ingediend bij de Belgische vertegenwoordiging in Denemarken of Angola.
Verzoeker heeft hieromtrent in het verzoekschrift het volgende uiteengezet:
"Verzoeker is al ruim 20 jaren weg uit Angola en ook Afrika. Hij heeft geen banden meer met het land. Hij heeft jaren als erkend vluchteling in Denemarken gewoond. Hij kan niet terugkeren naar een land waar hij al twee decennia niet meer heeft gewoond."
Volgens de bestreden beslissing kunnen deze beweringen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en dient de verzoeker een begin van bewijs voor te leggen die zijn beweringen kunnen staven. Zo zou verzoeker hebben verklaard problemen te zullen hebben bij een terugkeer naar Angola.
Uiteraard kan verzoeker niet mee akkoord gaan met deze redenering aangezien het duidelijk is dat verzoeker dit helemaal niet heeft uiteengezet. Hij heeft echter wel gesteld dat hij al 20 jaren weg is uit Angola en niet kan terugkeren naar land waar hij al zo lang niet meer heeft gewoond. Hij heeft ook uiteengezet dat hij geen verblijf meer heeft in Denemarken waar hij eerder erkend was als politiek vluchteling. Hij is zijn verblijf in Denemarken kwijt gespeeld. Hij kan dus noch in Angola noch in Denemarken de aanvraag indienen.
De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.
iii.
Verzoeker heeft zijn verregaande integratie aangetoond, met stukken.
De bestreden beslissing stelt dat integratie elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.
Verzoeker betwist dit.
Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).
Een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).
iv.
Verzoeker werkt, hij is werkwillig.
De bestreden beslissing stelt in dit kader dat verzoeker niet aantoont waarom een tijdelijke tergkeer daar iets aan kan veranderen en dat hij via de geijkte weg de nodige vergunning dient aan te vragen.
Dit is niet ernstig.
Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan een vreemdeling die niet legaal op het grondgebied verblijft en dus niet gemachtigd is om te werken, maar die hier werkt, lang verblijft, goed geïntegreerd is en bijgevolg professionele relaties heeft ontwikkeld.
Door deze redenering holt de verwerende partij de betekenis van de procedure voorzien in artikel 9bis VW volledig uit."

2.2. De in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vervatte formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een '*afdoende*' wijze. Het begrip '*afdoende*' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(…)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was

ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij bekritiseert de beoordeling in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het door haar ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst op haar sociale en professionele relaties in België die volgens haar een beschermenswaardig privéleven uitmaken waardoor zij niet in staat is om terug te keren naar haar land van herkomst of Denemarken om aldaar een aanvraag in te dienen via de gebruikelijke weg. Dit privéleven is volgens haar niet op correcte, zorgvuldige wijze in rekening gebracht.

2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad benadrukt verder dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd.

De verwerende partij heeft dienaangaande onder meer als volgt gemotiveerd: *"Betrokkene beroept zich op het socio-economisch welzijn dat hij in België opbouwde in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We Stellen vast dat betrokkene niet verwijst naar familieleden op het Belgische grondgebied. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene 1 steunverklaringen voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet*

als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoekende partij focust zich op een deel van voormelde motivering, met name waar de verwerende partij verwijst naar de noodzaak van afhankelijkheidsbanden, maar de Raad wijst erop dat zij daarmee geen afbreuk doet aan de verdere pertinente motivering dat het EHRM zeer strikt is wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens precair verblijf. Wanneer het privéleven zich immers voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekende partij er zich bewust van moest zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Met haar betoog dat zij hier een privéleven heeft opgebouwd, bestaande uit sociale en professionele relaties, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met haar argumentatie in haar aanvraag dat zij in België sociale relaties heeft met haar werkgevers en vrienden een sociaal leven heeft aangetoond dat een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Immers kan uit hetgeen zij heeft aangevoerd in haar aanvraag niet blijken dat de banden die zij heeft opgebouwd met België gedurende haar illegaal, minstens precair verblijf van die orde zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat haar privéleven wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt, doet geen afbreuk aan de niet kennelijk onredelijke vaststelling dat niet kan blijken dat verzoekende partij gewag kan maken van persoonlijke banden met de Belgische samenleving die zodanig hecht zijn dat een schending van artikel 8 EVRM zich voordoet bij een terugkeer naar het herkomstland. Immers, zoals de verwerende partij vaststelt in de eerste bestreden beslissing, heeft verzoekende partij bij haar aanvraag slechts één steunverklaring voorgelegd, afkomstig van een Angolese vriend in België. Verder heeft zij met verwijzing naar gevoegde stukken inzake tewerkstelling ook gesteld dat zij gewerkt heeft en werkbereid is, maar zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk motiveert, dient verzoekende partij, zo zij in België wenst te werken, via de geijkte weg daartoe de nodige vergunningen aan te vragen. Verzoekende partij, die nooit werd toegelaten tot een lang verblijf, maakt niet aannemelijk waarom het loutere feit dat zij in 2022 gedurende een korte periode vermocht legaal te werken (toen zij onder attest van immatriculatie stond van 3 augustus 2022 tot 3 november 2022) haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Daarenboven heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen het privéleven niet in die mate verstoort dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

Het oordeel dat de door verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt conform aan de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM. De bescherming van artikel 8 van het EVRM is met name voornamelijk bedoeld om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Verzoekende partij toont niet aan dat haar privéleven *in casu* dermate uitzonderlijk is dat het aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting.

Het EVRM waarborgt als dusdanig overigens geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr.

3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. *In casu* heeft verwerende partij geoordeeld, op basis van de elementen die haar werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat er geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Immers het loutere feit dat verzoekende partij tijdens haar illegaal, minstens precair verblijf sociale relaties heeft ontwikkeld, ondermeer via haar tewerkstelling, zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair, op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat zij haar sociale contacten niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar vrienden en kennissen in het buitenland.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 103). De Raad herhaalt dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op voorgaande doet zij geen afbreuk aan de vaststellingen dat de elementen van lang verblijf en integratie die zij had ingeroepen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Waar verzoekende partij nog betoogt dat bij gebrek aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden alle omstandigheden ingeroepen kunnen worden voor wat betreft de ontvankelijkheid en zij meent dat het niet ernstig is van de verwerende partij om te motiveren dat zij een werkvergunning via de geijkte weg dient aan te vragen, wijst de Raad er op dat de *ratio legis* van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet erin bestaat dat – wanneer blijkt dat een illegaal verblijvende vreemdeling niet terug kan naar het herkomstland om aldaar de verblijfsmachtiging in te dienen (ontvankelijkheidsfase) – toelaat dat deze vreemdeling zijn verblijfsmachtiging in België indient, waarbij dan nagegaan wordt of er elementen zijn die de afgifte van een verblijfsmachtiging verantwoorden (gegrondheidsfase). De Raad van State stelt in zijn vaste rechtspraak ook duidelijk "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België […] de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij houdt vol dat verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met haar verblijf in België en haar werkwilligheid, maar laat na op concrete wijze te verduidelijken op welke wijze haar verblijf en het gegeven dat zij werkwillig is het alsnog bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post, temeer uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in 2019 nog teruggekeerd is naar Angola en zij in juni 2022 nog aan de politie verklaarde dat haar vriendin in Angola woont. Zelfs zo aangenomen dat verzoekende partij jarenlang in Denemarken heeft verbleven, dan nog blijkt dat verzoekende partij geboren en opgegroeid is in het herkomstland en uit haar terugkeer in 2019 en verklaringen in 2022 blijkt dat zij wel degelijk nog banden heeft met dit land. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij in Angola, of nog Denemarken zo zij daar terug naartoe kan, geen netwerk meer zou hebben waarop zij indien nodig tijdelijk beroep kan doen. Zoals de verwerende partij ook niet kennelijk onredelijk motiveert impliceert een langdurig verblijf in het buitenland niet dat dient aangenomen te worden dat de banden met het herkomstland of Denemarken teniet zijn gegaan. Door louter opnieuw te wijzen op haar argumentatie dat zij niet terug kan naar Angola gelet op haar langdurige afwezigheid uit dat land en dat zij haar verblijfsvergunning in Denemarken is kwijtgespeeld,

toont zij niet aan dat zij niet terug kan naar Angola om aldaar de aanvraag in te dienen noch dat, voor zover zij wel nog terug kan naar Denemarken, zij daar de aanvraag niet kan indienen. Waar verzoekende partij verder in het verzoekschrift nog voorhoudt dat zij in België werkt, toont zij niet op concrete wijze aan dat zij op het moment van de aanvraag, laat staan het moment van de eerste bestreden beslissing werkelijk tewerkgesteld was, laat staan op legale wijze, en wijst de verwerende partij er in de eerste bestreden beslissing ook op goede gronden op dat zo zij in België wenst te werken, zij daartoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen zodat ook niet blijkt waarom haar werkverleden en haar werkwilligheid haar verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. Zoals duidelijk blijkt maakt verzoekende partij met haar verwijzing naar haar verblijf in België en werkverleden/ werkwilligheid niet aannemelijk waarom deze elementen haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij enig dienstig stuk met betrekking tot haar argumentatie inzake haar privéleven heeft veronachtzaamd.
Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.10. Verzoekende partij zet een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Tweede middel: schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 41 van het Handvest, schending van artikelen 3 en 8 EVRM (bijlage 13)

-De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."
-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur
"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. …"
Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/ll, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Soropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/ll. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).
Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.
Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve

procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e,a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurlspr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & HardwarelRaad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).
In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.
Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de sociale en professionele relaties van de verzoeker.
Er werd ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in Denemarken erkend werd als politiek vluchteling en dus bijgevolg in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Angola. Met het feit dat hij zijn verblijf in Denemarken is verloren werd tevens geen rekening gehouden.
Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.
Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikelen 3 en 8 EVRM voorligt.
Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van de artikelen 3 en 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht."

2.11. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.13. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.14. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(..)"

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betoog van verzoekende partij komt er in essentie op neer dat zij meent dat de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden zijn Zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar sociale en professionele relaties en dat zij noch naar Angola (omwille van de erkenning als vluchteling in Denemarken) noch naar Denemarken (omwille van het verlies van haar verblijfsstatuut aldaar) terug kan.

2.15. Zoals uit de bespreking *supra* is gebleken heeft de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in eerste instantie niet aannemelijk gemaakt. Daarenboven herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden en zij op illegale wijze op het grondgebied verblijft. Het EHRM oordeelde in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v.*

Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Verzoekende partij, die slechts gewag maakt van het hebben van sociale contacten in België waaronder met werkgevers maakt *in casu* niet aannemelijk dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden waardoor een terugkeer naar Angola of Denemarken een inbreuk zou vormen op artikel 8 EVRM. Zij toont ook niet aan dat zij haar sociale contacten niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar sociale contacten in Angola of Denemarken. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij, zo zij in België wenst te werken, zij daartoe de nodige vergunningen dient aan te vragen via de geijkte weg.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.16. Verzoekende partij voert voorts wel aan dat zij omwille van de erkenning als vluchteling in Denemarken niet terug kan naar Angola maar de Raad stelt vast dat zij in haar aanvraag aanvoerde dat zij haar status in Denemarken verloren is geraakt omdat zij terugkeerde naar Angola in 2019. Verzoekende partij gaf aldus zelf aan dat zij niet meer kan bogen op een erkenning als vluchteling zodat zij niet kan voorhouden dat zij als erkend vluchteling niet terug kan naar Angola. Indien zij wel nog steeds als erkend vluchteling moet beschouwd worden, dan blijkt ook niet dat zij – nu zij als vluchteling erkend werd door de Deense autoriteiten – niet terug kan naar Denemarken om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij maakt met haar bloot betoog dan ook geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.17. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.,* ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé,* ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De tweede bestreden beslissing wordt getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De tweede bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian*

Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Zoals uit de bespreking *supra* is gebleken zijn de door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet van die orde dat zij van invloed hadden kunnen zijn op het treffen van de tweede bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat het bestuur haar nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt tevens dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70).

Verzoekende partij toont niet aan dat er andere elementen zijn die zij, indien zij bijkomend was gehoord, had kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.18. Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 3 EVRM of van artikel 8 EVRM aangetoond.

Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER